

Lectură spirituală: prima săptămână din luna mai

Prima săptămână din luna mai (texte de referință: duminică 7 mai)

Duminica a IV-a a Paștelui – Lecturi: Faptele Apostolilor 2, 14a36-41 ; Psalmul 22 ; 1Petru 2, 20b-25 ; Ioan 10,1-10

Cel care poate să-l vadă pe Cristos în orice lucru, cel care-l poate recunoaște pe Cristos în săraci este o persoană schimbată pentru totdeauna.

În lectura luată din Faptele Apostolilor (Fap.2,14a.36-41) îl vedem pe apostolul Petru foarte schimbat față de cum era înainte de înviere: (acum) este un bărbat sigur pe el și pe cuvintele sale, un bărbat care vorbește hotărât și sfidează persoanele care l-au răstignit pe Isus. Uneori mă întreb cum a putut Petru dintr-un simplu pescar să devină un lider competent, fără nicio frică.

Lecturile din această zi ne dau răspunsul la această întrebare; este vorba de Învierea lui Cristos și Coborârea Duhului Sfânt. Petru se schimbă din momentul în care îl vede pe Cristos înviat mâncând împreună cu apostolii. De fapt, Isus reacționează diferit față de cum o făcea înainte de moartea sa: nu intră (deschizând ușa) în casa în care erau apostolii, nu se prezintă imediat apostolilor (așa cum a făcut cu ucenicii din Emaus). Și totuși este Isus, Cristos în carne și oase, cel care mănâncă pește și pâine. Apostolii au avut posibilitatea să-l vadă, să-l simtă, să-l asculte. Și totul s-a schimbat pentru ei.

În ziua de Rusalii Isus îl dăruiește apostolilor pe Duhul Sfânt, Duhul Iubirii, tăria și înțelepciunea și aceștia primesc ”limbi de foc”. Din nou totul se schimbă: acum au în ei înțelepciunea Duhului. Din acest moment tot ceea ce vor face devine lucrarea Duhului Sfânt (ungerea sacramentală, semne, predică...)

În evanghelie Isus ne spune parabola bunului păstor și a oilor. Din nou , este foarte clar că oile văzându-l pe păstor îi recunosc glasul, știu că el singur este ghidul lor. Din momentul în care îl recunosc totul se schimbă, merg înainte și-l urmează fără teamă. Păstorul intră pe poarta principală ca să-și vadă oile, nu are de ce să se ascundă pentru a intra în staul. La urma urmelor păstorul își cunoaște toate oile pe nume, pe fiecare cu slăbiciunile și forțele ei, greutățile și bucuriile ei; el le cunoaște toate nevoile.

Într-o zi l-am întrebat pe un preot de ce sunt atât de puține vocații la viața călugărească. Mi-a răspuns făcând o comparație cu o haită de animale care participă la vânătoare. Cele care pot vedea vânatul și se simt la vânătoare continuă să alerge după vânat, nu abandonează. Cele care rămân în urmă și nu reușesc să vadă vânatul se mulțumesc să însoțească urmărirea, iar apoi încetul cu încetul se împrăștie și renunță la urmărire.

Așa se întâmplă și cu vincentienii. Când suntem în stare să-l vedem pe Cristos în săracii pe care îi ajutăm suntem plini de bucurie. Știm că răsplata pentru această slujire vine din proximitatea cu Dumnezeu și nu este un simplu act de filantropie. Când putem să-l vedem pe Cristos înviat în casele săracilor ne transformăm și nu dorim să oprim urmărirea, ca adevărați "atleți" ai lui Cristos pentru slujirea oilor; știm că nu slujim în numele nostru ci în numele lui Cristos.

În același mod, uneori nu dăm prea multă importanță rugăciunii de la începutul Conferinței deși această rugăciune trebuie să existe pentru ca astfel să fim luminați de Duhul Sfânt. De fapt Duhul Sfânt ne reînnoiește și ne schimbă complet, ne dă forțe noi și înțelepciune. Este o nouă sărbătoare de Rusalii ce se produce de fiecare dată când îl rugăm pe Sfântul Duh să ne conducă în timpul întâlnirii, în timpul vizitelor, a muncii, în familiile și proiectele noastre. Duhul Sfânt ne permite să-l recunoaștem pe Cristos în tot ceea ce facem și așa vom avea Viață - Viață din belșug.

Articol publicat pe site-ul SSVP.

Traducere: sora Magdalena